

Jak przygotować tekst do Przeglądu Elektrotechnicznego

Streszczenie. Przedstawiony niżej tekst opisuje jak przygotować artykuł zgłaszany do „Przeglądu Elektrotechnicznego”. Autorzy proszeni są o przygotowanie tekstu zgodnie z podanymi zaleceniami. Streszczenie nie powinno być dłuższe niż 4 linie tekstu.

Abstract. These instructions give you guidelines for preparing papers for “Przegląd Elektrotechniczny”. The authors are requested to prepare the paper according to given below recommendation. The length of the abstract should be not larger than four lines. (**Preparation of Papers for Przegląd Elektrotechniczny – tytuł angielski artykułu**).

Słowa kluczowe: proszę podać cztery terminy opisujące treść artykułu.

Keywords: Proszę podać słowa kluczowe angielskie.

Wstęp

Do napisania sformatowanego tekstu wystarczy typowy edytor MS Word. Przygotowany tekst jest w zasadzie tekstem „camera ready”, tylko małe poprawki edytorskie są wprowadzane przez wydawcę. Ponadto przygotowanie tekstu w postaci sformatowanej ułatwia ocenę objętości i układu tekstu. Nie należy stosować różnego rodzaju sztuczek oferowanych przez edytor (automatyczne dzielenie wyrazów, automatyczny spis literatury, definiowane w punktach odstępy po akapicie, własne style, itp.). Tego rodzaju zabiegi i tak nie będą przetworzone, a tylko utrudnią pracę wydawcy. Prosimy więc o używanie najprostszego standardowego stylu.

Zaczynamy od sformatowania strony. Ustawiamy następujące marginesy: górny, lewy, prawy 1,8 cm, dolny 2,5 cm. W pierwszym rzędzie wpisujemy nazwiska autorów czcionką Arial bold 10 i wyrównujemy do prawej. Po odstępie 1,5 wpisujemy miejsce pracy czcionką Arial 8. Dwa odstępy i wpisujemy tytuł czcionką Arial 16 bold. Dwa odstępy 8 i wpisujemy streszczenie czcionką Arial 7,5 kursywa. Pojedynczy odstępek i wpisujemy streszczenie angielskie, zakończone tytułem angielskim w nawiasie. Jeden odstępek i wpisujemy słowa kluczowe polskie i angielskie czcionką Arial 8. Kolejny odstępek jednej interlinii i wstawiamy znak podziału „wstaw/znak podziału/w tym miejscu”. Jeden odstępek i dokonujemy podziału tekstu na kolumny „format/kolumny/dwie/odstępek 5 mm”. Teraz zaczynamy wpisywać tekst pracy.

Formatowanie tekstu

Tekst piszemy czcionką Arial 9. Wcięcie pierwszego wiersza 5 mm. Śródtytuły piszemy czcionką Arial bold 9 bez numeracji. Bezpośrednio po tytule akapity piszemy tekst jako „wyjustowany”. Nie używamy spacji do formatowania tekstu, robi to za nas edytor. Podpisy pod rysunkami, opisy tabel, tabele, przypisy, spis literatury piszemy czcionką Arial 8. Jeśli w tekście występuje symbol np. $\Delta\alpha$ lub \mathfrak{G}_{∞} to używamy w tym celu opcji „wstaw/symbol” – a nie edytora równań, gdyż wtedy następuje rozsuniecie linii tekstu. Edytor równań należy stosować tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy nie jest możliwe zastosowanie zestawu znaków tabeli symbol, a więc na przykład \hat{H} . Chociaż tekst pisany jest czcionką Arial to wszystkie symbole w tekście i na rysunkach muszą być takie same jak we wzorach, pisane kursywą Times New Roman, a więc J a nie J . Należy używać opcji „wstaw-symbol-czcionka symbol” a nie „wstaw-symbol-tekst normalny”.

W tekście nie należy bez wyraźnej potrzeby stosować pogrubień, kursywy lub podkreśleń. Należy pamiętać, że znak dziesiętny w polskiej literaturze jest przecinkiem, a więc piszemy 1,25 a nie 1.25. Nie należy bez potrzeby

stosować skrótów, a więc piszemy „ jak podano na rysunku 2 oraz w tabeli 3” a nie „jak podano na rys.2 oraz w tab.3”. Natomiast piszemy „Rdzeń jest prostokątny (rys.2)” a nie „Rdzeń jest prostokątny (rysunek 2)” .

Wzory

Do wpisywania wzorów używamy standardowego edytora równań stanowiącego wyposażenie edytora (nie należy wykorzystywać oryginalnego MathType, bo w tym przypadku zdarzają się kłopoty z odczytaniem równania przez skład). Po otwarciu edytora równań można zdefiniować jego styl i rozmiar czcionki – styl powinien być Times New Roman italic oraz macierz/wektor bold. Rozmiar czcionki 10/7/5/14/12. A więc typowe równanie będzie miało postać

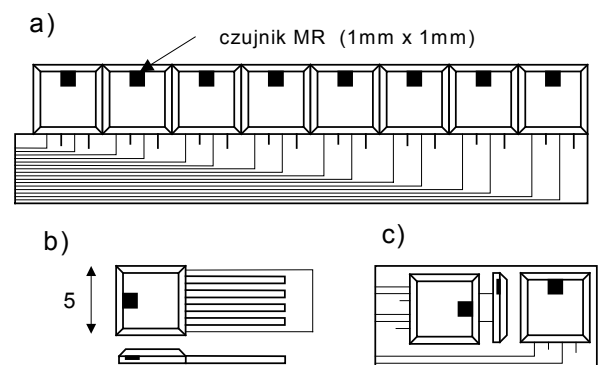
$$(1) \quad J = \sum_0^{\infty} A^2 \sin \omega t + \int_0^{\infty} \sqrt{B_1^2 + C_2^2} + \frac{4\pi}{\mu_0} \int \frac{J \times r}{r^3} dv$$

gdzie: J – gęstość prądu, r – odległość, A, B, C – współczynniki geometryczne.

Numerację wzoru umieszczamy po lewej stronie, a wzór umieszczamy na środku kolumny. Między tekstem a wzorem powinien być odstępek jednej interlinii 8 (od góry i od dołu). Między kolejnymi wzorami także powinien być wprowadzany odstępek jednej interlinii 8.

Rysunki

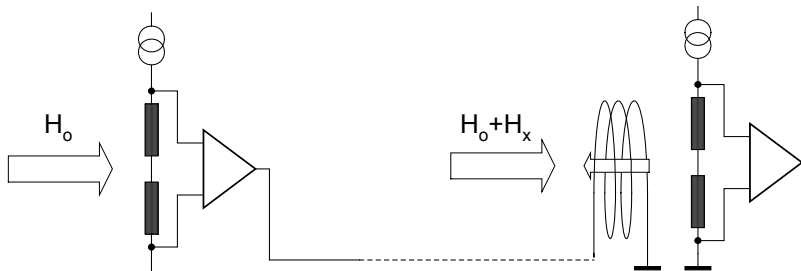
Największe problemy mają autorzy z profesjonalnym wykonaniem rysunków. Poniżej przedstawiamy prawidłowo wykonany rysunek.

Rys.1. Przykład rysunku wstawionego jako plik „fig.tif”

Podpisy piszemy czcionką Arial 8 jako „wyjustowane”, bez kropki na końcu.

Rysunki (i inne obiekty) wstawiamy w pole tekstowe (Opcja : „wstaw/pole tekstowe”). Po wstawieniu rysunku usuwamy linie pola tekstowego (kliknąć na pole tekstowe i wybrać opcję: „format/pole tekstowe/kolory i linie/brak linii”). Nie należy wstawiać rysunku bezpośrednio do tekstu. Zalecana technika to: najpierw zaznaczyć pole obszaru rysunku przez wielokrotne wciśnięcie klawisza Enter – potem wstawić pole tekstowe. Przy takiej technice późniejsze usuwanie lub skalowanie rysunku nie narusza struktury tekstu. Wstawienie rysunku w pole tekstowe ułatwi późniejsze przeskalowanie rysunku lub przeniesienie w inne miejsce. Gdy rysunek jest umieszczony bezpośrednio w tekście (bez pola tekstowego), lub gorzej, gdy jest zakotwiczony, przy składaniu tekstu mogą powstać problemy przy przetwarzaniu rysunku.

Rys.2. Przykład rysunku w ramce większej niż szerokość kolumny

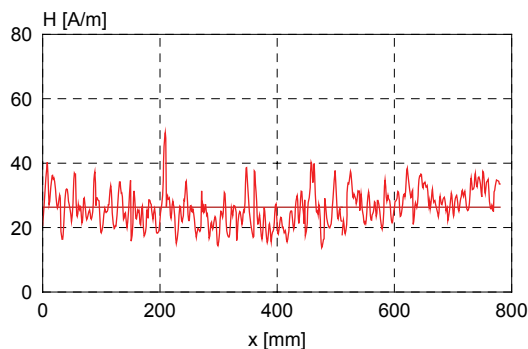
Najkorzystniej jest gdy rysunek ma szerokość kolumny – ok. 8 cm. W szczególnych przypadkach gdy rysunek musi być znacznie większy (np. dla poprawienia czytelności) zaleca się stosowanie opcji pola tekstowego: format/układ/ramka. Wówczas rysunek zostanie oblamany tekstem, jak to przedstawia poniższy przykład.

Opisy na rysunku muszą być czytelne, nie mogą być więc mniejsze niż 2 mm. Nie jest dopuszczalne wstawianie opisów (np. danych osi) w postaci pola tekstowego na rysunku. Rysunek musi stanowić całość, gdyż inaczej przy przesuwaniu i skalowaniu rysunku opisy i rysunek nie będą do siebie pasować.

Ważną sprawą jest wybór odpowiedniego edytora rysunków. Wielu autorów używa do wykonania rysunków narzędzi oferowanych przez Word lub Windows (niektórzy osiągają nawet biegłość w stosowaniu tych narzędzi). Generalnie nie są to jednak edytory umożliwiające wykonanie rysunku o profesjonalnej jakości – bardziej nadają się do wykonania np. laurki imieninowej. Dobre rezultaty osiąga się stosując grafikę wektorową, np. wykorzystując Corel Draw. Dobrej jakości rysunki techniczne można otrzymać stosując Visio (przykład rysunku wykonanego przy pomocy edytora Visio przedstawia ilustracja 2).

Rysunek powinien być dostarczany w postaci pliku graficznego, w jednym ze znanych standardów, np. tif, jpg, eps, cdr. Wówczas do wstawienia rysunku wystarczy opcja: „wstaw/rysunek/z pliku”. Zalecane jest, aby autorzy do tekstu dołączali źródła rysunków. Rysunki powinny być oryginalną własnością autorów – nie mogą być skanowane z innych źródeł bez zezwolenia.

Jeśli autor ma problemy z przygotowaniem rysunku w postaci pliku, zalecamy następującą receptę: wydrukować rysunek w formacie A4 używając drukarki o bardzo dobrej jakości a następnie zeskanować rysunek używając skanera o dobrej jakości i dobrej rozdzielczości (nie mniej niż 600 dpi). Ale taka „bitmapa” jest zawsze gorsza od oryginalnego rysunku (litery stają się też rysunkiem).

Rys.3. Przykład prawidłowo wykonanego wykresu

Podobny problem jak z rysunkami autorzy mają profesjonalnym wykonaniem wykresów. Także i tu dość powszechnie stosowany Excel nie bardzo nadaje się do tekstów technicznych. Najczęstszym błędem jest zbyt mała czcionka opisów na wykresie. Na rysunku 3 przedstawiono przykład prawidłowo wykonanego wykresu.

W szczególnych przypadkach, gdy jest to uzasadnione merytorycznie, ilustracje mogą być kolorowe. Należy to jednak wcześniej uzgodnić z redakcją.

Tabele

Podobnie jak rysunki tabele też powinny mieć szerokość kolumny. Gdy nie jest to możliwe można je oblamywać tekstem, podobnie jak to ma miejsce w przypadku rysunku 2. Na górze tabeli powinien być umieszczony jej tytuł czcionką Arial 8. Poniżej przedstawiamy przykład tabeli.

Tabela 1. Parametry czujnika

Rodzaj	Wymiary [mm]	Czułość [mv/T]
B50/A	20×20×200	20,2
B80/C	50×20×200	30,5
C20/G	40×30×800	70,4

Podziękowania i adnotacje na temat finansowania umieszczamy na końcu artykułu (kursywą)

Literatura i autorzy

Odniesienia do literatury piszemy w nawiasach kwadratowych [12]. Spis literatury na końcu artykułu w kolejności cytowania. Styl pisania literatury (w kolejności : autorzy – nazwisko skrót imienia, tytuł artykułu, tytuł pisma kursywą, tom, rok w nawiasie, numer, strony – bez skrótu str.) ilustruje poniższy przykład

LITERATURA

- [1] Kowalski J., Jak pisać tekst do Przeglądu, *Przegląd Elektrotechniczny*, 78 (2002), nr.5, 125-128
- [2] Johnson B., Pike G.E., Preparation of Papers for Transactions, *IEEE Trans. Magn.*, 50 (2002), n.5, 133-137

Literaturę piszemy czcionką Arial 8 i formatujemy „format/akapit/specjalne/wysuniecie/5mm”. Nazwiska autorów piszemy stosując opcję „forma/czcionka/odstęp między znakami/rozstrzelone/1pt”. Na końcu artykułu umieszczamy dane autorów. Ilustruje to poniższy przykład:

Autorzy: prof. dr hab. inż. Stanisław Malinowski, Politechnika Poznańska, Instytut Elektroenergetyki, ul. Piotrowo 3a, 60-965 Poznań, E-mail: Malinowski@put.poznan.pl;

Artykuł kończymy opcją: „wstaw/znak podziału/w tym miejscu”.